

bedre og langt retfærdigere Skattevilkaar for den faste Ejendom efter dette Lovforslags Gennemførelse, end vi har nu. Med disse Ord anbefaler jeg Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Aksel Jensen: Jeg skal gøre Forsøg paa at gøre mig fortjent til ærede Medlemmers Velvillie ved at fatte mig saa kort, som det nu er mig muligt, men inden vi kommer til den endelige Afstemning om dette vigtige Lovforslag, vil jeg gerne have Lov til med nogle faa Ord at motivere min Stilling til det store Spørgsmaal, der her ligger for, og motivere, hvorfor jeg ikke er i Stand til at stemme for det foreliggende Lovforslag. Jeg erkender fuldt ud, at det er betydelige Forbedringer, de to Regeringsforslag af 25. Oktober 1924 og 8. Oktober 1925 har gennemgaaet til dette Øjeblik, og jeg glæder mig over, at disse Forbedringer er foretaget paa Initiativ fra Venstres Side. Vi har nu for nylig haft Fornøjelsen af at høre det ærede Medlem Hr. Henningsen og høre de Ønsker, han nærer, høre, hvor vidtgaende de Krav er, han stiller til en saadan Reform; og vi har ogsaa haft den Fornøjelse at høre, paa hvilken Maade det ærede Medlem vil fordele Æren og Ansvaret. Æren, havde jeg Indtrykket af, vil det ærede Medlem selv beholde, medens det ærede Medlem Hr. Pinholt skulde være med til at tage Ansvaret; det maa de ærede Medlemmer nu dele, som de er i Stand til.

Naar jeg alligevel trods disse Forbedringer ikke kan stemme for Lovforslaget, er det, fordi det bygger paa et nyt Princip i den kommunale Beskatning. Det ærede Medlem Hr. Wilmann omtalte i Eftermiddags Hartkornsskatternes Afskaffelse eller rettere sagt Skattereformen af 1903 og dvælede ved, hvorledes man den Gang havde foretaget en Forskydning bort fra Jorden hen til Ejendomsskyldsprincippet, og hvorledes man allerede ved de første Vurderinger kom til det Resultat, at de smaa Ejendomme blev vurderet langt højere end de større Ejendomme. Det var den sædvanlige Maalestok, det ærede Medlem benyttede, nemlig Hartkornet, og han undlod at tage Hensyn til de Fradrag, der den Gang blev givet. Jeg mener, at naar man sammenligner den Slags Ting, maa man tage Hensyn til alle foreliggende Forhold og ikke nøjes med en Sammenligning paa Basis af en forældet Hartkornsansættelse uden Hensyn til Fradragene. Men medens Ejendomsskyldloven i 1903 byggede paa Ejendomsværdien, paa Jord og Bygninger tilsammen, saa skelner man ved det

foreliggende Lovforslag mellem Jorden og Bygningerne paa en saadan Maade, at man ikke alene giver et skattefrit Fradrag for Bygningerne — noget, som man i øvrigt fra alle Sider har været enig om der burde gives i Ejendomsskyldloven, og der var vel heller neppe blevet Uenighed om dette Fradragets Størrelse —, men gaar et Skridt videre, idet man kun vil beskatte den tilbageblivende Del af Bygningerne med $\frac{3}{4}$ pro mille, medens man beskatter Jorden med 1 pro mille. Her er efter min Mening det afgørende, her er Brudet med det gamle Princip, og her ligger Spørgsmaalet om Berettigelsen af at foretage en saadan Lempelse i Beskatningen af Bygningerne. Det er et nyt Princip, jeg ikke kan erkende Rigtigheden af. Det betyder en forøget Skat paa Jorden til Fordel for Bygningerne. Det er ganske vist fra flere Sider sagt, at det ikke betyder en Forøgelse af det samlede Skattebeløb, men det betyder en Forøgelse af Beskatningen paa Jorden og en Formindskelse af Beskatningen paa Bygningerne. Forholdene ude omkring i Kommunerne mener jeg imidlertid ikke berettiger til en saadan Overgang. Man kan naturligvis godt sige, at Beskatningen af Bygningerne er for høj. Jeg skal slet ikke modsige en saadan Paastand, tværtimod. Men med lige saa fuld Ret kan man sige, at Beskatningen af Jorden er for høj. Begge Dele er rigtige. Vi har i det hele en for høj Beskatning paa fast Ejendom. Jeg kan ikke med min bedste Villie indse Berettigelsen af, at man er gaaet til en saadan Bruttobeskatning paa fast Ejendom som den, vi nu kender, uden Hensyn til, om Ejendommen giver Indtægt eller ej. Og værre bliver det jo, naar der foretages en Indskrænkning i Beskatningsomraadet derved, at man bibeholder den fulde Skat paa Jorden, men indskrænker Skatten paa Bygningerne, thi det fører jo selvsagt til en Forøgelse af Skatten paa Jorden, og naar man saa her fastsætter dels et større skattefrit Fradrag for Bygningerne, dels kun beskatter Bygningerne med $\frac{3}{4}$ pro mille, bevirker det en Forøgelse af Skatten paa Jorden, som jeg ikke finder berettiget. Man vil paa den Maade undgaa at forøge Skatten for dem, der har forbedret deres Bygninger; altsaa Skatten paa de saakaldte arbejdsskabte Værdier. Den Betragtning, der finder sit Udtryk deri, vinder jo stærkt Ørenlyd ude omkring i Agitationen, og den lyder jo smukt. Vi hørte den sidst af det ærede Medlem Hr. Henningsen, som i saa Henseende var højt oppe i sin Tale her i Eftermiddags. Men er det nu en rigtig Betragt-